

ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΕΣΥ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕΣ ! ..

(ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΑΜΠΡΙ. Ή κορία ΤΖΟΥΑΙΑ, γυναίκα του. Ο δικηγόρος ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΕΡΡΑ, ΑΝΝΑ, υπηρέτρια. Σε μία επαρχία.— Έποχή σύγχρονης.

(Ένα σαλόνι στο σπίτι του Φάμπρι. Η Τζούλια κυτάζει από τό παράθυρο. Έξαφνα εγγίζοντας μία κραυγή εκπλήξεως, τρέχει προς την πόρτα. Μπαίνει ο Σέρρα).

ΤΖΟΥΑΙΑ. (τόν ἀγκυλιάζει με τρυφερότητα).— Γύρισσε κούλιας ; ΣΕΡΡΑ. (ταραγμένος).— Τζούλια σε παρακαλώ... Πρόσεχε... Θά μās δούν...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Μά είσαι μόνος... 'Ο Άνδρέας δέν γύρισσε μαζί σου; ΣΕΡΡΑ.— Γύρισα πρώτος εγώ...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Γιατί ; ΣΕΡΡΑ. (νευρικά).— Είχα δουλειά...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Τι δουλειά ; Γιατί δέν μου έλες ; Τι έχεις ;... ΣΕΡΡΑ. (τήν κυτάζει δίχως να τής άπαντή).—

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Τι συνέβη ;... ΣΕΡΡΑ. (σιγά, με λύσσα).— Τι συνέβη ; 'Ο Άνδρέας μās άποπτεύεται...

ΤΖΟΥΑΙΑ. (κατάπληκτη).— 'Ο Άνδρέας ; Πώς τό ξέρεις ; Προδόθηκε ;

ΣΕΡΡΑ.— Όχι μόνο εγώ... μά κι σου! Προδοθήκαμε τό βράδι που φεύγαμε. εγώ κι' ο Άνδρέας για τό ταξίδι. Θυμάσαι ;... 'Ο Άνδρέας κατέβηκε πρώτος... Έγώ τόν άκολούθησα... Την ώρα λοιπόν που περνούσα μπροστά σου και σέ φίλησα μου φάνηκε πως γύρισε μία στιγμή και μās είδε...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Θεέ μου!... ΣΕΡΡΑ.— Έσύ δέν πρόσεξες πιότα ;

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Έγώ ; Όχι. τίποτα! Μά πού είναι ο Άνδρέας ; Γιατί δέν γύρισε ;

ΣΕΡΡΑ.— Θάρη σε λίγο... 'Α! Τι άγωνία! Μου φάνεται πως θυμάμαστε στο χέλιος της άβυσσος...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Σωπα, σωπα... Αστησου με!... Πές μου... Θέλω να τό μάθω όλα... Τι σου είπε ;

ΣΕΡΡΑ.— Τι ήθελες να μου πη ;... Δέν μου είπε τίποτα... Μά κάθε ματιά του κάθε λέξι του, μου πλήγανε τη καρδιά...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Μά τι σου έλεγε ;

ΣΕΡΡΑ. (με άγνια).— Νά... μου μιλούσε για σένα... για τά παιδιά σας... για τη ζωή του...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Λοιπόν ; Τι άλλο ;

ΣΕΡΡΑ.— Έρω κι' εγώ... Πρόσεχε διαρκώς τά λόγια του, τις κινήσεις του, την έκφραση του προσώπου του... Άλλάτε μου μιλούσε όλοκληρες, — κι' όμως δέν είχε φάραμα... Κι' άλλοτε έσκυβε τό κεφάλι και συλλογιζότανε σάν να τόν βασάνιζε κάτι... Μία φορά, τέλος, μου φάνηκε πως δέν ήθελε να μου σπείη τό χέρι... Έκανε πως ήταν άρησμένος! Μόλις όμως προχώρησε δυό βήματα, γύρισε πίσω... Μετανόησε! — συλλογιζόμην άμέσως. Και πράγματι, μου είπε : « 'Ω, συγγνώμη... Σέχασα να σέ χαρησθώ... » Γιατί μου φρονόταν έτσι ; Έπαιξε με την άγνια μου ; 'Ηθελε να με βασάνιζε ; Νά με κάνη να προδοθώ ; Ποιός ξέρει...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Φοβάσαι ;... ΣΕΡΡΑ.— Ναι... Φοβάμαι... για σένα... για τά παιδιά σου!...

ΤΖΟΥΑΙΑ. (ύπερσφρανα).— Όχι! Δέν θέλω πη λύτη σου... (Σεοπάει σε δάκρυα). Έγώ φταίω... Έγώ! Θεέ μου! Τά παιδιά μου!...

ΣΕΡΡΑ.— Μη κλαίς... Πρέπει να φύγω...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Φεύγεις κούλιας ;... Μά βέβαια τί άλλο μπορείς να κάνης τώρα ;... ΣΕΡΡΑ. (σοβρά).— Είσαι άδικη. Σ' αγαπάω, όπως μ' αγαπάω κι' εσύ, — τό ξέρεις. Πρέπει να προ-

σέξουμε... Να χωριστούμε για λίγο καιρό...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Αυτή λοιπόν ήταν η άγάπη σου ; ΣΕΡΡΑ.— Μά τι θέλεις να κάνω; Θά τραλαβώ!...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Έχεις δικιο... Αυτό είναι τό καλύτερο... Όλα παιά τέλειωσαν μεταξύ μας... Θά ήταν καλύτερο μάλιστα να μάθη κι' αυτός τά πάντα...

ΣΕΡΡΑ.— Είσαι τρελή! ΤΖΟΥΑΙΑ.— Ναι. ναι! Αυτό είναι τό καλύτερο. Θά του τό πω όλα εγώ, άν δέν του τό πης εσύ!

ΣΕΡΡΑ.— Τώρα παιά δέν ξέρεις τί λές... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Δέν μπορώ... Δέν άντέχω!... (Μ' ένα έαυθ άναστεναγμό) : Ναι... Φεύγα... Δέν πρέπει να σε βοη' έδώ πέρα... Σε να γυρίσει όμως, όταν θάχη γυρίσει κι' αυτός... Πρέπει να φύγης! Τ' άκούς ; Κι' εγώ θά σε βοηθήσω...

ΣΕΡΡΑ.— Ναι... Θάρη... (Βγαίνει). ΤΖΟΥΑΙΑ. (στρέκεται στη μέση του σαλονιού, κατάκλιση, με τά δυό της χέρια στο κεφάλι. Έπειτα χτυπάει τό κεφάλι του δυό φορές. Μπαίνει η υπηρέτρια).

ΑΝΝΑ.— Χτυπήσατε, κυρία ; ΤΖΟΥΑΙΑ. (με φωνή που τρέμει).—

ΑΝΝΑ.— Μάλιστα, κυρία. ΤΖΟΥΑΙΑ.— Τό δωμάτιο του κυρίου...

ΑΝΝΑ.— Τό έτοιμάσα, κυρία... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Τό τραπέζι ;

ΑΝΝΑ.— Κι' αυτό είναι έτοιμο... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Άκουσε... Τι ήθελε να μου πη... Πήγανε τώρα να πάρη τά παιδιά... (Άκούγεται ο ήχος μιά άμαξα που σταματάει μπροστά στο σπίτι).

ΑΝΝΑ.— 'Ο κύριος... (Βγαίνει τρέχοντας από την πόρτα του βάλθους. Μπαίνει σε λίγο ο Άνδρέας).

ΤΖΟΥΑΙΑ. (του δίνει τό χέρι της).— Σ' έπεριμένα... ΑΝΔΡΕΑΣ.— Είμαι τόσο κουρασμένος!... Έχω πονοκέφαλο...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Κρίσσε τό τραίνο ;... ΑΝΔΡΕΑΣ.— Έρω κι' εγώ ; Δέν μπορώ να κλείσω μάτι...

"Ας είναι... Πώς πέρασε μόνη σου ;... Τι κάνουν τά παιδιά ;... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Είχε καλά όπως τά άφησα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Μ' έπεριμένε, είπες ; Θά σου τό είπε ο Σέρρα... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Ναι, πέρασε έδώ και λίγη ώρα για να με ειδοποιήση... Έσύ δέν μου έγραψες ούτε ένα γραμμα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Άλήθεια... Μά τρείς ημέρες ήσαν αυτές... 'Ο Σέρρα γύρισε πριν από μένα... ΤΖΟΥΑΙΑ.— Μου τό είπε. Θάρη να σε ίδη.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— 'Α, θάρη ; Τό κατάλαβα... ΤΖΟΥΑΙΑ. (για τ' άλλξη διαλία).— Με ποιούς ταξιδιούς ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Είχα καλή συντροφιά... Ξέρεις τό γέρο Μαντέκα ; 'Ο καιμένος! Πέθαναν κι' η δυό κόρες του. Τώρα τελευταία είχε πεθάνει κι' η γυναίκα του...

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Μά δέν ζούσε παιά μαζί του... ΑΝΔΡΕΑΣ.— 'Ε, μά βέβαια! 'Ηθελες να ζώνε άκόμη μαζί ύστερ' από την προδοσία της ; (Γελάει). Ξέρεις ; Όλος ο κόσμος τόν κοροϊδεύει... Έφαγε μάλιστα και έβλο.

ΤΖΟΥΑΙΑ.— Άλήθεια ; Από ποιόν ; ΑΝΔΡΕΑΣ.— Ναι... Τόν είχε δείξει ο φίλος της γυναίκας του... Μας τό έλεγε ο ίδιος μέσα στο τραίνο... Φαντάσου τά γέλια μας!... « Για έλάτε στη θέα μου! », μās έλεγε. Έπειτα γύρισε και μου είπε : « Άχ! κύριε Φάμπρι!... Έσεις μονάχα μοσούτε να με καταλάβετε! » Τό τί γίνηκε τότε δέν περιγράφεται!... Εύτυχώς όμως ήταν μαζί μας κι' ένας νέος, ένας από έκείνους τούς μοντέρνους νέους... Μπήκε λοιπόν

αυτός στη μέση... Με προσέχεις ;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναι... Μά ήθελα να σου πω πώς είνε έτοιμο το τραπέζι...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αιέσωσ... Μά, γι' άκουσε τη συνέχεια... 'Ο νέος αυτός λοιπόν άρχισε να μάς λέη: «Μη ζητάτε ποτέ να πιάσετε τη γυναίκα σας έπ' αυτοόρωφ... Αυτό είνε μία μεγάλη άνοησία! Την αποπειύεστε και θέλετε αποδείξεις ; Κάνετε πώς δέν καταλαβαίνετε τίποτα... 'Αρχίσατε όμως σιγά-σιγά να τη στενοχωρήητε με τά διαφοροποιήμένα σας... Κι' όταν καταλάβετε πώς ταραίζεται και τά χάνει, σφιζέτε άκόμη πιο πολύ τη θηλεία, γιά να την κάνετε να προδοθή μοναχή της... 'Ελεητα, όταν θάβωθι έκαίνη ή στιγμή, τη φωνάζετε να καθήρη κοντά σας, (πλησιάζει την καρδέκλα του κοντά στον καναπέ που κάθεται ή Τζούλια), κι' αρχίζετε να της λέτε την ιστορία μιάς άπιστίας που μοιάζει λίγο με τη δική της... Κι' έξαφνα, της βάζετε κάτω από τη μύτη ένα καθρεφτάκι και τη ρωτάτε χαμογελώντας: «Άγάτη μου, τί έπαθες και χλώμασες έτσι;» (Γελεί διχως να θέλη). Χά! Χά! Χά!... Δέν είνε νόστιμο! «Βλέπειτε πολύ καλά, ότι τά ξέρω όλα!...»

ΤΖΟΥΛΙΑ, (σηκώνεται ταραγμένη και με προσποιητή άδιαφορία).—'Ανοησίες!

ΑΝΔΡΕΑΣ, (μέ παράξενο ύφος).—Σ' εκοίρασα; Δέν σ' ενδιαφέρουν αυτά που σου λέω ;...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πώς θέλεις να μ' ενδιαφέρω, ή γυναίκα του Μαντέκι, (κάνει να φύγη).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Κι' ό Σέφρα, λοιπόν ;

ΤΖΟΥΛΙΑ, (γυρίζει το κεφάλι, κατάχλωμη και τον κυτάζει με τρόμο)...
ΑΝΔΡΕΑΣ, (συγκρατείται κι' αλλάζοντας τόνο).—Ναι, ό Σέφρα... 'Ο συνεργάτης μου... 'Ο συνεπιούρος μου που θέλει να χωρίσωμε... Δέν ξέρω τι να κάνω... Μά θα του πω :—'Ακουσε, αγαπητέ μου, δέν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω... Χωρίς πολλά λόγια... Είμαστε φίλοι ;... Λοιπόν πές μου τί θέλεις και θα σου τώ δωσω... 'Ε, πώς σου φαίνεται ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κάνε άποσ νομίζεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μονάχα, ξέρεις ; Φοβάμαι μήπως...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανηθή ;

ΑΝΔΡΕΑΣ, (καθώς σηκώνεται μ' ένα άναστεναγμό).—'Η συνειδήσις, άγάτη μου, έχει καμιά φορά και παράξενες ντροπές! Μπορεί να μη δεχτή τά χρήματα, μά και έχει κλέψει την τιμή μου...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί λές ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Πώς ; Δέν είνε αλήθεια ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν είνε αλήθεια ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τολμάς άκόμα και άρνείσαι, ξεδιάντροπη ;

Γιά κίτα! Τό άρνείται!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εγώ ; 'Α, ώστε δέν είνε αλήθεια ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νομίζεις πώς θα με κάνης να φοβηθώ ; Τι τρέλλα!

Ποιός σου δίνει τό δικαίωμα να με προσβάλλεις έτσι ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σε προσβάλω ; Μ' άρνού τρέμεις!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ψέμματα! 'Εχεις αποδείξεις ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αποδείξεις! Μά με νομίζεις λοιπόν άνοητό ; Νομίζεις πώς είμαι έγώ τρελλός και έσο άθώα! 'Ενα θύμα!... Μά άν σάς είδα με τά μάτια μου ; Ναι! Με τά μάτια μου ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δέν είνε αλήθεια! Είσαι τρελλός!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τολμάς άκόμη και άρνείσαι, ξεδιάντροπη! Μά δέν βλέπεις πώς τρέμεις... όπως κι' άλλος, που τον βασάνισα τρεις ή μέρη... Δέν μπόρεσε όμως να βαστάξη παιά κι' έφυγε πριν τελειώσωμε τό παξέδι... Γιατί λοιπόν δέν έφηνες μαζί του ; 'Αρνήσου το, άρνήσου τό άκόμη, άν μοιρέεις!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα!... 'Ανδρέα!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τό βλέπεις... Δέν τό άρνείται παιά!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Λιπήσου με!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Νά σέ λιπήθώ ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σκότωσέ με! Κάνε με, ότι θέλεις...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναι!... Τό άξίζεις!... Μά δέν θέλω να λερώσω τά χέρια μου... γιά τά παιδιά μου! Δέν τά συλλογίζονται λοιπόν αυτά!... Δέν τά λιπήθηκες!... (Τήν άρπάξει από τό χέρι και τή απρώγει προς τήν πόρτα). Φύγε! Φύγε από τό σπίτι μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ, (μ' άπελπισία).—Πού θέλεις να πάω ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εμένα φωτάς ; Πήγαινε να θωής τον έραστή σου! Φύγε! Δέν μπορώ να σέ βλέπω παιά μπροστά μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα, σκότωσέ με καλύτερα! Μά μη μου μιλάς έτσι! Σου ζητώ να με συγχωρέσης γιά τά παιδιά μας...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

(Του ΤΖΙΜ ΒΙΑΣΕ-Υ')

'Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη έξω από τη Νέα 'Υρκη. 'Ενα άμάξι, περνώντας από τις σιδηροδρομικές γραμμές τη νύχτα, συγκρούσθη με τό τραίνο που περνούσε την ίδια στιγμή κι' έγινε κομμάτια. Εύτυχώς ό άμαξιηλάτης πετάχτηκε κατά τη σύγκρουση μακριά από τις γραμμές κι' έτσι δέν έπαθε τίποτε. 'Υπέβαλε όμως άγωγή εναντίον της 'Εταιρείας ζητώντας αποζημίωση γιά τό άμάξι του.

'Επαισε, τέλος, ή μέρα της δίκες. 'Ο μόνος μάρτυς ήταν ό φίλος της διασταυρώσεως, όπου συνέβη τό δυστύχημα, ένας ψηλός γηραιός μαύρος της Σενεγάλης. 'Ο δικηγόρος της πολιτικής άγωγής τον έρώτησε:

—Τί ώρα ήταν όταν έγινε ή σύγκρουσις ;

—Μά ήταν μεσάνυχτα.

—'Όταν τό τραίνο έρχόταν, σήκωσες έξω τό κόκκινο φανάρι και τό κινήσες προς τό μέρος του δρόμου, γιά να είδοποιθών ό άμαξιηλάτης, που τυχόν θα έρχότουσαν άπ' εκεί ;

—Βέβαια... Τό κίνησα, πολλές φορές μάλλιστα, άπάντες ό μαύρος με αυτότεκούθηρα.

'Υστερα από τη διαβεβαίωση αυτή, τό δυστύχημα απέδθη σε άποσφεία του άμαξιηλάτου και ή άγωγή του άπερρώθη.

Στην έξοδο του δικαστηρίου ό μαύρος φίλος έπαισε κωβέντα με μεροχώς ύπαλλήλους της 'Εταιρείας, οι άποιοι άρχισαν να τον συγχάφουν γιά την τιμα μαρτυρία του.

Τότε ό μαύρος, χαμογελώντας, τους είπε:

—Ξέρετε όμως, τη στιγμή που με ρωτούσε ό δικηγόρος γιά τό φανάρι, έπηρα ένα φρόβο!...

—Γιατί ;

—Φοβήθηκα μη με ρωτήσει άν τό φανάρι ήταν άναμμένο ή σβηστό. Γιατί είχανε έφτά μέρες να μου στείλουν λάδι... Είνε αλήθεια πώς τό κίνησα πολλές φορές, μά ήτανε... σβησμένο!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Φύγε!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θά γίνο σκιάβια σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σ' έξορκίζω... 'Αφρό με να ιδώ τά παιδιά μου...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι!... όχι!... όχι! Δέν θα τά ξαναϊδής παιά.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μά είνε και δικά μου παιδιά...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τώρα τό συλλογίζεσαι ; Τώρα ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ησιον τρελλή!... Δέν ήξερα τί έκανα... Μά σ' αγαπούσα, πιστεψέ με!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Γιά να μ' άπατήσης... 'Εξω από τό σπίτι μου, έξω!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τά παιδιά μου!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν έχεις παιδιά!... Είνε δικά μου!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Αφρό με να τό ιδώ γιά τελευταία φορά... Νά τά φιλήσω γιά τελευταία φορά...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι! Φύγε!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί σκληρός που είσαι!...

ΑΝΔΡΕΑΣ, (κυτάζοντας από τό παράθυρο).—Νάτος! 'Ερχεται ό φίλος σου! (Τή απρώγει προς τήν έξοδο, άριστέρα). Φύγε!... 'Η περιμένι τον, άν θέλεις, εκεί μέσα...

ΤΖΟΥΛΙΑ, (μέ λυγμούς).—'Ανδρέα... λιπήσου με... 'Αντίο, 'Ανδρέα, αντίο!... (Βγαίνει. 'Ο 'Ανδρέας μένει μα στιγμή άκίνητος, με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια. Μπαίνει ό Σέφρα, μά βλέποντας τον 'Ανδρέα σ' αυτή τη στάσι, διατάζει να προχωρήση. 'Εξαφνα άκούγεται από μέσα ένας τυροβολισμός! 'Ο Σέφρα βγάει μια τροκαγμένη κραυγή).

ΑΝΔΡΕΑΣ, (γυρίζοντας άποτομα τό κεφάλι).—'Εσο τή σκότωσες!

(Α ύ λ α ί α).

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΑΟ

